

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 15. Ecquid adhibenda sint in conuiuiis acroamata, an minus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

tibus dici, pro quo Ennius fortasse dixerit, *magisque magisque*. ut sit simile illi Catulliano:

*Omnibus inq; locis celebretur fama sepulti:
Clarescatq; magis mortuus atque magis.*

Ecquid adhibenda sint in conuiuiis acroamata, an minus. CAPVT XV.

RECTE ne faciant an secus, qui tibicines, aut citharædos, aut alia id genus acroamata in conuiuiis adhibēt, meritò ut dubitati posse videatur, duorum in philosophia summorum hominum hac de re, ut videtur, dissentientium facit auctoritas. Nam apud Platonē in Protagora Socrates abiectos modò, & imperitos, & circumforaneos homines id facere solitos dicit: qui cum eam vim non habeant, ut urbana aliqua & eleganti colloquutione tempus illud epularis accubationis traducere, & mutuis sermonibus animos suos hilarare possint, eius rei remedium à mimis, & ab histrionibus, & à vocum fidiū inue cantibus petunt. at quas ad epulas boni & eruditi conuiua conpenerint, in eis neque tibicinam, neque psaltriam audiri, neque saltatricem spectari vllam: ablegatis eos eiusmodi nugis atque ineptiis, modestè inter se & hilarè colloqui: neque vnquam deesse ipsis de quo sermones iucundissimos conserant, etiam si multam in noctem conuiuium producat. itaque ex illo nobili apud Agathonem conuiuiio eicitur tibicina, & aut sibi, aut mulieribus canere iubetur. At herculè alumnus eiusdem disciplinae Xenophon in id conuiuium in quo & Socrates esset, & Antisthenes, & alij sapientia præstantes viri, non modò Philippum excitandi risus artificem induxit, verùm etiam sublatis epulis, Syracusanum illum comedatorem cum tibicina, & saltatrice,

K 4 & for-

Mureti
via Lectione
LII
28

& formoso puero, qui & ipse tum saltando, tum fabulis canendo, summa eos, qui aderant, voluptate perfunderet. In Homericis etiam epulis & Phemius canit, & Demodocus, & in Virgiliano Iopas. sed hoc fortasse aliquis, intemperantium procorum, & luxuriosi regis, & reginae iam tum amoris telo percussis dixerit esse conuiuia. Quid quoddam epulantibus diis, canere Apollinem & Mulas ferunt? Nam Euripidi quidem sententiam mirari saepe soleo: qui non in conuiuio, sed in luctu potius Musicam adhibendam esse censet: quoddam conuiuia satis ipsa per se laeta sint: in luctu autem quaerendum sit aliquid, quo minuatur dolor. Ego vero si usquam, inter pocula maximè, talibus blandimentis & relaxationibus animi locum esse duco: neque, dum ea moderatio retineatur, ut turpitudine omnis & Obscœnitas absit, causam video vllam, cur in mensa aut comœdum auersari, aut aulædum, fidicinemve refugere sapiens debeat. nam si semper tam facundi ac disertis conuiuia contingerent, quam illi sunt Platonici: tum fortasse non immeritò talia omnia excluderentur. quod enim esse potest tam mirabile acroama, quod non collatum cum illorum sermonibus sordeat? quos equidem arbitror, si Apollinem viderent ipsum cum lyra & pleetro ingredientem, vno ore omnes oraturos fuisse, ut aut abscederet, aut in cantu suo sermones abrumperet institutos. Et tamen, nisi valdè fallor, non multo turpius fuisset, tibiina alicuius cantum audire, quam vel orationem Aristophanis, vel ea quæ de Socratis temperantia ebrius Alcibiades intemperantissimè narrat.

Correptus